

8 000, men ca. 47 000 Kr. Det vil altsaa sige, at Ribe har foreslaaet de kommunale Ejendomsskatter med eet Slag fordoblet ca. 6 Gange. Det er indlysende, at en saadan Forøgelse fra det ene Aar til det andet vil volde ikke ringe Gene for de paa-gældende Ejendomsbesiddere, men Loven tillader det, og Ministeriet har ingen Mulighed for at vende sig imod et Forslag af den Karakter. Naar Skattevedtægten for Ribe alligevel ikke er blevet stadfæstet, saaledes at den allerede har Gyldighed nu, skyldes det, at man har begaaet en Formfejl ved Forslagets Behandling, men en Formfejl, der kan rettes fra den ene Uge til den anden og ikke kan faa reel Betydning. Andre Byer har stillet tilsvarende Forslag, eller i alt Fald Forslag, der betyder en meget væsentlig Forøgelse af den kommunale Beskatning af fast Ejendom.

Det, der nu foreslaas for Købstædernes Vedkommende, er en lempelig Stigning i Skatten, ikke den voldsomme Stigning, der faktisk i Øjeblikket kan finde Sted, en Stigning, der vil føles uretfærdig alene derved, at Bestemmelserne i Lovene af 1863 og 1880 er af den Beskaffenhed, at der slet ikke bliver Tale om noget retfærdigt Beskatnings-system. Man kan efter Loven af 1863 beskattede baade Jord og Bygninger, men man kan ogsaa lægge hele Skatten over paa Jorden. Man kunde altsaa, som f. Eks. i Ribe, meget vel vedtage at forhøje Beskatningen af de faste Ejendomme til 6 Gange det, den hidtil har været, og lægge hele Forøgelsen paa Grunden efter en progressiv Skala, idet man inddeler Jorden i 3 Zoner, saaledes at der bliver en stigende Skala efter Beliggenheden; man kan gøre det samme for Bygningernes Vedkommende efter Assuranceværdien. Men man kan ikke samtidig lægge en Zoneskat paa Bygninger og Jorden, man kan kun gøre det overfor den ene af Delene. Man kan imidlertid meget vel lægge Skatten saaledes, at den svares baade af Jord og af Bygninger. Nu er det indlysende klart, at en stærkere Ejendomsbeskatning, grundet paa Assurancesummen, paa ingen Maade kan komme til at virke retfærdigt, og det er ogsaa Aarsagen til, at Købstæderne i saa ringe Grad har benyttet sig af den Adgang, der er til at forøge Beskatningen af fast Ejendom. Den By udenfor Hovedstaden, der har taget de højeste Ejendomsskatter, er Frederiksberg, men dér har man en særlig Skatteordning. Paa Frederiksberg lægger man ikke Skatten efter de Love, der er gældende for Købstæderne, og derfor har Frederiksberg kunnet indrette sig saaledes, som Tilfældet er. Men det er indlysende,

at efter at vi har haft betydelige Skatter i Købstæderne, vil et Gennemsnit af de sidste 10 Aars Skatteudskrivning føre til, at man kan gaa meget højt op med Beskatningen af fast Ejendom, idet man vilde kunne gaa op til $\frac{1}{6}$ af den samlede Udgiftsmasse.

Det er da nu foreslaaet for Købstæderne, at man begynder med en Bundpromille af $3\frac{1}{2}$ og efterhaanden i Løbet af 16—17 Aar gaar op til det Maksimum, Loven af 1863 tillader, nemlig $\frac{1}{6}$ af de sidste 10 Aars Gennemsnit. Det er da indlysende, at det her foreslaaede er langt fordelagtigere for Grundejerne i Købstæderne, end om de skulde beskattes efter det, Loven tillader nu. Derom kan der ikke være den fjerneste Tvivl, ligesom der for øvrigt efter den Opfattelse, vi er kommet til paa Grundlag af Henvendelser til Ministeriet, ikke kan være Tvivl om, at Købstæderne i stedse stigende Grad ønsker en meget betydelig Forøgelse af de kommunale Ejendomsskatter, fordi deres finansielle Forhold tilsiger dem det.

For Sognekommunerne, ligesom for Købstæderne og Hovedstaden, bliver der et særligt Overgangsaar fra 1. April 1926 til 31. Marts 1927, og derefter træffes der Bestemmelse om Beskatningen for 4-aarige Perioder ad Gangen, medens der i Loven af 1867, § 18, er fastsat 3-aarige Perioder. Men for øvrigt faar Landkommunerne Lov til som hidtil at udskrive deres Skatter saaledes, som deres særlige Forhold kræver det.

For Amtskommunernes Vedkommende sættes der en Begrænsning, dog i Henhold til § 7 saaledes, at de faa Amter, der har haft en særlig høj Beskatning, for det første Aar faar en Tilladelse til at gaa ud over det, som bliver Regelen for de efterfølgende Perioder.

Endelig skal jeg nævne, at der i Lovforslaget er Bestemmelser om Grundstigningsskyld. Da jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer, navnlig de, der interesserer sig særlig for Lovforslaget, har gjort sig nøje bekendt med det under den Behandling, der har fundet Sted i Folketinget, og ved Besked med det, behøver jeg ikke at fordybe mig videre i de enkelte Bestemmelser. Jeg skal blot lige nævne, at den nu foreslaaede Grundstigningsskyld ikke har den samme Højde som oprindeligt tænkt, men efter Omstændighederne har jeg ment at burde gaa med til det, der nu foreslaas i § 8, 3die Stykke. Det er en meget lempelig Grundstigningsskyld, der her indføres, men i saadanne Tilfælde, og vel i væsentlig Grad ogsaa kun i saadanne Tilfælde, hvor der er Tale om samfundsskabte Værdier, vil der dog kunne finde en Beskatning Sted af en